

LÉLEKERŐSÍTŐ KÖNYVEK

Az Opus Mystici Corporis (OMC) bécsi kiadó 30 éves jubileuma

1975 márciusában igen szerény körülmények között, de nagy lendülettel és éleslátással indította el a könyvapostolkodást az 1983-ban elhunyt dr. Török Jenő atya. Hivatástudattal törekedett arra, hogy időszerűen és időtállóan ültesse el az emberek szívébe az evangéliumi magot. Vállalkozása az elmúlt 30 év folyamán hatalmas fává terebélyesedett. Nemcsak olvasótábora mutat állandó gyarapodást: szinte se szeri, se száma barátainak, munkatársainak, jótévőinek, támogatóinak.

Az első pillanattól Török atya mellett állt László István kismartoni megyéspüspök. Főként az osztrák püspöki karnál támogatja a kiadót. Az osztrák Lelkipásztori Intézet is keretei közé fogadta a vállalkozást. A jótévők közül külön ki kell emelnünk Valentiny Géza prelátust, aki egyéni támogatásán kívül a legnehezebb órákban biztosított az Európai Segélyszervezet (Europäischer Hilfsfond) részéről anyagi hozzájárulást, valamint P. Werenfried van Stratten O. Praem atyát, Frau Antonia Willemsent és P. Szőke János SDB atyát, akik az Ostpriesterhilfe mindenkori segélyét garantálták.

A munkatársak hosszú névsorából csak három nevet ragadunk ki: Tatár Margit angol kisasszony nővér (ma már nyugdíjas) csaknem két évtizeden keresztül végezte a lektorálás és az adminisztráció (gyakran a fordítás) nélkülözhetetlen, áldozatos, sokszor hálátlan munkáját. Dr. Liptay György atya már régóta együttműködött páter Törökkel, majd vállalta az igazgatói feladatkörrel járó munkát. Három éve pedig P. Kozma György S. J. társult hozzá mint ügyvezető-igazgató.

Az OMC az elmúlt harminc év folyamán nemcsak mennyiségileg gazdagította a magyar lelkipásztori irodalmat: mintegy 300 kiadványa közül nem egy jelent meg harmadik, negyedik sőt tizedik kiadásban, tízezres példányszám-ban. Török atya elvéhez hűen, minőségileg is kiváló munkát végzett. Egyrészt — akárcsak a többi külföldön működő magyar vallásos kiadó — kiegészítő szerepet kíván betölteni: olyan műveket jelentetni meg, amelyek hézagpótlóak a magyar egyházi életben. Másrészt kiválogatni és lefordítani a testvér-egyházak (angol, német, francia stb.) idevágó klasszikusait. Hogy ez valóban jól sikerült, arról meggyőzően tanúskodik néhány cím is, amely egyúttal a kiadó főbb tevékenységi területét is jelzi: Quoist: Így élni jó; Ratzinger: A keresztény hit; Bovet és Trobisch házasságról szóló munkái; Egger és Solt szentírási bevezetői; Courtois: A legszebb történet és Laible valamint Nemetschek ifjúsági kiadványai; a lelkiesség terén Carretto, Loew, Voillaume és Courtois elmékedései. Úttörő szerepet játszanak az ökumenizmust előmozdító munkák, a közösségi életet serkentő kiadványok (pl. Jean Vanier: A közösség c. könyve) és a világi hívek részére kiadott zsolozsmák (a Kis Zsolozsma 1977-ben és a Farkasfalvy O. Cist fordításában megjelent Zsolozsmáskönyv 1987-ben).

A kiadó terveit, a jövő irányait sejtetik a hangszalagok, kazetták forgalombahozatala, valamint azon elkötelezettsége, hogy egyre inkább azoknak a

világiaknak siessen lelki megsegítésére, akik kifejezetten részt akarnak venni a magyar katolikus egyház lelkipásztori munkájában.

Szívből gratulálunk az OMC-nek és Isten bőséges áldását kérjük további munkájára.
R.

LEVELESLÁDÁNKBÓL

Isten léte bizonyítható-e, vagy pusztán hinni kell benne? — kérdezi egyik olvasónk.

„Ami ugyanis megtudható az Istenről, az világos előttünk, maga az Isten tette számunkra nyilvánvalóvá. Mert ami benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, arra a világ teremtése óta műveiből következtethetünk” — írja Szent Pál a rómaiaknak (1,19-20).

Lelkes misszionárius próbálta Délkelet-Ázsiában megnyerni Krisztusnak a szegény hegyilakókat. Kezdetben hosszú és komoly eszme-futtatásokkal igyekezett nekik bizonyítani Isten létét. A jó emberek egyre zordabb arccal hallgatták, míg egyik nap kifakadtak: „Atya, maga bolond. A világ kezdete óta senki józan nem kételkedett Isten létében. Minket az érdekel, törődik-e ő velünk, porszemekkel?”

Szent Pál szavai valamint a fenti kis történet jól jellemzik az Egyház tanítását: „Az ember értelme természetes fényénél biztosan felismerheti, hogy létezik az egy és igaz Isten, Urunk és Teremtőnk” (I. Vat. Zsinat). A világ titkait, az élet és az emberi szeretet csodáit vizsgálva logikusan jut el az állításhoz, vonja le a következtetést: kell lennie egy végtelen és tökéletes Lénynek, aki mindezt megalkotta. A természettudományokban használt módszerek önmagukban nem messze vezetnek ezen az úton, mert Isten — lényegénél és meghatározásánál fogva — nem evilági lény, nem helyettesíthető be semmiféle egyenlet ismeretlenjébe, s nem is variálható nagyság. Az emberi értelem azonban mélyebbre képes tekinteni, tágabb keretekben gondolkodik mint a pusztán természettudományos ismeret. Képes biztosan felismerni láthatatlan és érzékeinkkel megtapasztalhatatlan dolgokat is.

A hegyilakók esete azonban azt is mutatja, hogy a felismerés még nem elismerés, az ismeret még nem kész hit. Az Isten létét igazoló legszabatosabb filozófiai következtetés sem azonos a vallással. Ez utóbbi válasz annak a részéről, aki azt is megéli, hogy Isten maga kívánja és teszi lehetővé a vele való kapcsolatot. Az ilyen kapcsolat pedig elkötelezettséget von maga után: megnyílni annak, és rábízni magunkat arra, aki Teremtő léte közli magát. A keresztény meggyőződése szerint: Isten önközlésének teljességét Krisztusban nyilvánította ki, valósította meg. Minden igazi Isten-hit tehát Krisztushoz vezet.

A hittel az egész ember (értelem, érzelem, élet) válaszol a magát közli Istennek. Ezért a felnőttnek az értelemnek is szükségszerűen bele kell kapcsolódnia ebbe a válaszadába. Képzettségének és fejlődésének foka szerint el kell jutnia („bizonyítania kell”) azokhoz az ismérvekhez, amelyekre hite